

Sygn. akt II UK 469/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiryło (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku B. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 stycznia 2012 r.

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy, Sąd Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił odwołanie B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 4 lutego 2010 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury. Stwierdził, że ubezpieczony nie wypracował stażu w wymiarze 25 lat; do dnia 1 stycznia 1999 r. okres ten wynosi 22 lata 8 miesięcy i 16 dni okresów składkowych. Ze względu na niespełnienie przesłanki stażu Sąd uznał za

beprzedmiotowe badanie charakteru zatrudnienia ubezpieczonego pod względem spełnienia kryteriów do uznania go za pracę w szczególnych warunkach.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po uzupełnieniu dowodów opinią biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, uznał, że ubezpieczony ma wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, lecz oddalił jego apelację, potwierdziwszy brak prawa do emerytury ze względu na nieosiągnięcie wymaganego stażu ogólnego.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o uchylenie w całości wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 184 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 27 ust. 1 pkt 2 oraz z art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przez ocenę uprawnień wnioskodawcy do uzyskania prawa do emerytury jedynie przez pryzmat okresów składkowych zatrudnienia, a z pominięciem wymienionego w art. 7 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu nieskładkowego pobierania renty zdrowotnej (ponad 8,5 roku), na której wnioskodawca przebywał od dnia 24 maja 1990 r. Uwzględnienie tego okresu spowodowałoby spełnienie przesłanki z art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W systemie świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie przewidziano świadczenia nazwanego w skardze kasacyjnej „rentą zdrowotną”. Wskazanie w skardze na naruszenie art. 7 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS pozwala na stwierdzenie, że skarżący wywodzi prawo do emerytury z uwzględnieniem okresu pobierania renty chorobowej. Renta o tej nazwie została wprowadzona w art. 56 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 1975 r. Nr

34, poz. 188), zmieniającym ustawę z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 ze zm.), i przysługiwała pracownikowi, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego był nadal niezdolny do podjęcia jakiejkolwiek pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy. Okres jej pobierania ograniczony był do niezbędnego do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłuższy jednak niż 12 miesięcy.

Stosownie do art. 6 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, za okresy składkowe uważa się przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego po ukończeniu 15 lat życia w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy albo rentę chorobową. Okres pobierania renty chorobowej po ustaniu zatrudnienia w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa obowiązującego w danym zawodzie lub po ustaniu obowiązku ubezpieczenia społecznego z innego tytułu stanowi okres nieskładkowy, na podstawie art. 7 pkt 2 ustawy, zaliczany do stażu ubezpieczenia wymaganego w art. 184 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 27 ust. 1 pkt 2.

W wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) brak ustalenia, że skarżący pobierał rentę chorobową, natomiast – jak sam twierdzi – od maja 1990 r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy, w stanie prawnym obowiązującym w czasie jej przyznania – stosownie do art. 23 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) z tytułu inwalidztwa, czyli niezdolności do wykonywania zatrudnienia z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu.

Uwzględniając także, że nawet maksymalny ustawowy okres pobierania renty chorobowej nie uzupełniłby brakujących okresów składkowych i nieskładkowych wymaganych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,

należało stwierdzić, że Sąd drugiej instancji nie naruszył prawa materialnego w sposób opisany w art. 398³ § 1 k.p.c.

W konsekwencji Sąd Najwyższy kasację pozbawioną usprawiedliwionych podstaw oddalił (art. 398¹⁴ k.p.c.).